

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицјског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Председника нашег Министарског Савета, нашег Министра иностраних дела, одликујемо:

Нашим Орденом Св. Саве
ПРВОГ СТЕПЕНА:

Стојана М. Протића, нашег Министра унутрашњих дела.

Председник нашег Министарског Савета, наш Министар иностраних дела, нека изврши овај указ.

30. маја 1907. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник Министарског Савета,
Министар иностраних дела,

Ник. П. Пашић С. Р.

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

Уважавајући оставке, коју су Нам поднели:

Председник нашег Министарског Савета, наш Министар Иностранних Дела, Никола П. Пашић;

наш Министар Просвете и Црквених Послова Андра Николић;

наш Министар Војни, наш почасни Ађутант генерал Радомир Путник;

наш Министар Финансија Д-р Лаза Пачу;

наш Министар Унутрашњих Дела Стојан Протић;

наш Министар Народне Привреде Коста Стојановић;

наш Министар Грађевина Јован Јовановић, и

наш Министар Правде Марко Трифковић — разрешавамо их од досадашње дужности и упућујемо Стојана Протића на његово место у Државни Савет, а остале стављамо на расположење Владе.

А ПОСТАВЉАМО:

За Председника нашег Министарског Савета, нашег Министра Иностранних Дела, Николу П. Пашића, Председника нашег Министарског Савета на расположењу;

за нашег Министра Просвете и Црквених Послова Андру Николића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Војног, нашег почасног Ађутанта, генерала Радомира Путника, Министра на расположењу;

за нашег Министра Финансија Д-р Лазу Пачу, Министра на расположењу;

за нашег Министра Народне Привреде Косту Стојановића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Грађевина Јована Јовановића, Министра на расположењу;

за нашег Министра Правде Марка Трифковића, Министра на расположењу, и

за нашег Министра Унутрашњих Дела Настаса Петровића, професора и народног посланика.

Председник нашег Министарског Савета, наш Министар Иностранних Дела, нека изврши овај указ.

30. маја 1907. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник Министарског Савета,
Министар иностраних дела,

Ник. П. Пашић С. Р.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара друге класе начелства округа крушевачког д-р Јанићија Јовановића, секретара треће класе истог начелства;

за начелника друге класе среза јадранског Љубомира Вуловића, начелника исте класе среза посаво-тамнавског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза посаво-тамнавског Живојина Будимировића, бившег среског начелника, и

за начелника треће класе среза таковог Милутина Ценића, писара прве класе среза беличког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. маја 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за комесара београдске савске полиције у рангу писара прве класе Министарства унутрашњих дела Душана Ст. Ђорђевића, комесара исте полиције у рангу полицијског писара прве класе;

за полицијског писара прве класе среза звишког Симу Николића, полицијског писара исте класе среза пожаревачког, — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза пожаревачког Алексу Петровића, полицијског писара исте класе среза звишког, — по потреби службе;

за комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу полицијског писара треће класе, Драгишу Јовановића, полицијског писара исте класе Управе града Београда, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе Управе града Београда Негослава Ј. Ђају,

комесара железничке полиције у Ристовцу у рангу полицијског писара исте класе, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза лепеничког Животу Р. Спасојевића, свршеног правника,

за полицијског писара треће класе среза беличког Јеремију Станковића, практиканта канцеларије среза тамнавског, и

за полицијског писара треће класе среза брзо-паланачког Радивоја Мирковића, помоћника пореског одељења среза колубарског, округа београдског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. маја 1907. год. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од

18. маја 1907. године № 3540, донето на основу тачке 9. члана 144. Устава, које гласи:

Да се Маријета Рубидо Зихи, бив. Мичевска, родом из Граца и аустро-угарска поданица, по молби својој прими у српско поданство изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднела отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 25. маја 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу § 6. закона о местима у Србији, решено је:

да се махала поречанска, заселак села Сејанице, општине грделичке, у срезу власотиначком, округу врањском, по изјављеној жељи њених становника прогласи за село, под називом: Мала Сејаница.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 25. маја 1907. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

III. Доказна правила, прописана расписом од 1842. остала су у снази све до 1863. поред свих њихових рђавих страна и несавршености. Само због немогуће правилне примене ових правила, тадашњи министар правде Р. Лешјанин, и поред тога што се већ у велико радило на пројекту законика о кривичном поступку, би решен да их замени бољим и разумљивијим. Стога је он спремио нова доказна правила и, актом од 14 марта 1863 бр. 1361, упутио их Држ. Савету на одобрење. Из тога се акта најбоље види, шта је изазвало промену доказних правила, те ћемо га навести у целини. Министар правде вели: „подписани Министар правде предлаже под данашњим № 1340 да се допуне и измене неки параграфи у казнителном законнику односно паљевина, разбојништва, крађа и поара. Но да би се постигла цел, која се жели овим предлогом, да се овим злочинствима, која су јако умножена, стане на пут, нужно је, да се пропишу у исто време и правила, како ће се она ислеђивати, нарочито правила о доказима, јер је управо важније питање о кривичним делима, да ли је које дело доказано, или не, него ли после пошто се прогласи за доказано, одредити казну по закону.

За сада скоро цео поступак судски у кривичним предметима, садржи се у распису Министарства Правде: који је издан 1842 год. 11 фебруара А№ 364. Но овај распис тако је недостаточан, да је управо основан глас, што се чује из народа, да људи ватају зликовце и предају суду, а овај ји отпушта; при свем том, што се судовима у овоме нема шта пребацити, јер су они обвезани, да се овог расписа придржавају.

Пројект криминалног поступка, који је Државни Совет дао потписаноме на примедбе вратиће се скоро Савету, заједно с примедбама; но како ће он, по својој величини морати дуже време да остане на разматрању, а и заслужује, да се озбиљно и свестрано о њему размисли тако је потписани сочинио правила о доказима и закономј сили доказа у злочинствима и преступљенима, која ће важити докле поступак

судски у казнителним делима неизлиће, и која под њ. — у прилогу печатана подносим Државном Савету на разматрање и одобрење, с том примедбом, да су ова правила скоро сва узета из горе наведеног пројекта поступка судског у казнителним делима, — молећи Државни Совет, да овај предлог што пре одобрити изволи.⁴⁶⁾

На ово је Државни Савет решењем својим од 16 марта 1863 бр. 186 овластио министра правде да распис од 1842 замени „другим, цели сходним“⁴⁷⁾ док законик не излиће, и министар правде на основу тог овлашћења истог дана изда судовима распис, који је у себи садржао нова доказна правила. — Овај распис садржи 36 § §-а у три одељка. У првом одељку (§ § 1—10) говори се о обвинењу, у другом (§ § 11—30) о сили доказа, и у трећем (§ § 31—36) о пресуђењу (Зборн. XVI 160 до 183). У првом одељку изложени су основи подозрења, и та наређења одговарају прописима главе X данашњег законика о кр. п., а тек у другом одељку се говори о доказима. Како је пројект законика о кр. п. рађен по аустријском Кривичном Поступку од 1853, а доказна правила од 1863, као што вели министар правде, узета су из пројекта законика о кр. п., то и правила од 1863 не само да долазе из аустријског поступка од 1853 него су превод његове XI главе, која говори о доказима. Према томе, докле је распис од 1842 био рђаво начињен извод из оних одредаба аустријског поступка од 1803, које су говориле о доказу, докле је распис од 1863 потпун превод XI главе аустријског поступка од 1853 год.

Ова доказна правила почивају на теорији законских принудних доказа, што се види из § 11 који гласи: „суд ће моћи само оно за истинито држати, што је потпуно доказано. За то ће судија имати сваки принесени доказ онако оценити, као што је овде прописано.“ Сем тога, ово се види још и отуда, што § 14 прописује, којим се доказним средствима може да добије потпун доказ, а остала наређења тачно одређују услове и претпоставке, које треба да буду испуњене, па да једно од доказних средстава послужи као потпун доказ. Али при свем том судији нису потпуно везане руке, јер ова правила, онако исто као и аустријски законик од 1853, почивају на негативној доказној теорији по којој судија, баш и кад су испуњени сви

⁴⁶⁾ Држ. Арх. Држ. Савет, за 1863 год

⁴⁷⁾ Држ. Арх. Држ. Савет, за 1863 год.

услови, који се траже за потпун доказ, не мора оптуженога осудити, ако није и сам лично уверен о његовој кривичној одговорности; дакле, питање о виности или невиности оптуженог донекле зависи од личног убеђења судије. Све ово јасно доказује § 12, који је превод §-а 260 аустр. кр. п., а нарочито његов други став: „по томе суд, баш да постоје поједини закони докази против оптуженог, опет неће моћи оптуженог као кривца осудити, ако он внимателно расудивши о свима обстоятелствима, није довољно убеђен о кривци обвиненога, него му још каква основана сумња остаје; али суду није никако дозвољено у смотрењу важности доказа само нека предпостављања чинити, те из овога вредност доказа побијати, или и оно обстоятелство за обарајуће сматрати, које по себи ништа не важи, много мање пак мимо садржаја акта нека предпостављања изводити.“

§ 6.

Доказна теорија у данашњем законнику о кривичном поступку.

1. Да би се могло тачно знати која је од доказних теорија заступљена у закону о кривичном поступку од 10 априла 1865, потребно је укратко изнети историју његова постанка, у колико се то може знати по актима сачуваним у Државној Архиви; ово још и стога, што нам његова историја до сад скоро ни мало није била позната.

Има знакова по којима се може мислити да су још 1829 год. чињени покушаји за израдом законика о кр. п. Такав се један покушај види из једног акта кнеза Милоша од 30 маја 1829, којим шаље Вуку у Земун једну књигу Наполеонових закона, „да преведе из ње криминал судопроизводства.“¹⁾ Не зна се шта је с овим било, али је извесно да је све остало само у покушају, јер први озбиљнији рад на кодификацији налазимо тек 1857, што значи, да га раније није ни било.

У 1856 год. радила је комисија на пројекту казненог законика, и на њену представку Савет маја 1856 усмено реши, да се напоред изради и законик о кривичном поступку, па да се уједаред оба поднесу кнезу на потпис. Тај посао буде поверен Јеврему Грујићу, другом секретару Савета. Грујић се претходно обрати и Савету и комисији за израду казненог законика с извесним питањима односно основе на којој треба радити кривични поступак. Већ под 1 јуном 1857 бр. 1594, Грујић извештава Савет, да је „израдио пројект законика казнителног поступка,“ који садржи увод, у коме су општа „расположења“ и „две чести“, од којих прва говори о поступању „у смотрењу злочина и кривични преступљења, а друга о поступању „полицајни преступљења. Цео пројект има осим увода 21 главу и 596 параграфа.“²⁾ У овоме пројекту била је заступљена теорија слободног судијског уверења, јер је судија по свој савести и убеђењу, које добије из поднетих доказа, имао да доноси одлуку о виности или невиности оптуженог, а не по каквим унапред тачно одређеним правилима.

Шта је с овим пројектом даље било, нисам, и поред најбрижљивијег тражења, могао сазнати, што свакојако значи, да се с њим застало, а продужило рад на изради казненог законика. Политичке промене од 1858 учиниле су, да се пројект од 1857 остави у архиву тако, да каснијим пројектима није послужио ни за основицу.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О П Ш Т И Н А

(НАСТАВАК)

Мала општина немоћна је да учини ма шта и они који су је створили, учинили су грех и према њој самој, и према држави.

Да наша општина није показала, нити може показати какве резултате ма на коме пољу рада, узрок лежи и у томе, што је избор часништва везан само за грађане дотичне општине, а ове пак, нарочито сеоске, не обилују интелигенцијом и иначе способним људима за овај посао, те се у већини на положајима председника, кметова и одборника налазе људи чија је иницијатива безначајна, и који нису ни у својој рођејој кући и газдинству показали виднога напредовања, а на општинским пословима још мање.

Одмах за овим долази и то, што је од наше општине створена политичка установа по превасходству, те се при избору часништва и не гледа на људе, који се својом памету и умалаштвом за локалне послове и потребе општине издвајају од других, него се за часнике доводе партизани, како би се обезбедила већина при избору посланика, а у општини имале све повластице, што их по нашем општем наопаком схватању државе и њенога живота пружају те месне власти.

Партизанство је у тој мери захватило живот Србије, а улога општина у тој партијској борби тако је видна и од такве пресудне важности, да се о њу отимају скоро све владе и оне реакционарне и оне слободоумније.

Одвојити општину од овога, значи вратити је ономе, чему она треба да служи, вратити је себи самом и својим интересима.

Кад су прилике већ биле тако несретне, те су часници општински ретко кад били на висини, на којој су требали бити, да је бар особље општинско, као што су деловође благајници, писари и т. д. одговарало својом интелектуалношћу величини послова, које је имало да носи на својим леђима, али на жалост у већини случајева тога није било.

Писар — деловођа — општински, који је живот и душа свих послова у општини, како оних чисто самоуправних, тако и оних, који су општини поверени од стране државе и за њен рачун, требао је бар, код неписмених кметова, да буде рекрутован на други начин, и да буде обезбеђен на други начин.

Ми смо важност општинскога писара истицали у тој мери да смо и у улози државнога службеника, и у улози јавнога посленика, не једном устајали и тражили да се његов положај извиди и регулише у правцу, који ће га у општини учинити покретачем свега онога, што општини треба да да живота и полета.

Овде ћемо изнети један од својих чланака, штампан баш у овом листу у 1902. години, из којег ће се видети, да смо ми још тада, дакле непосредно иза појаве садашњег законика о општинама, чинили апел на надлежне, да се положај писара уреди.

Ово чинимо тим пре, што је у самоме чланку ближе истакнута улога општинских писара, те ћемо тако избећи повлањање онога, што је већ речено, ако би овде изнова описивали све оно, што они раде и имају да раде.

Дакле чланак гласи:

„Нећемо погрешити ако кажемо, да правила, која важе за појединце, важе скоро дословно и за извесне установе.

Онако исто, као што се у друштву губе извесни људи, који би иначе и својим карактером и својим способностима могли корисно послужити отаџбини, тако су и извесне уста-

1) Држ. Арх. Кнеж. Канц. 1829 год.

2) Држ. Арх. Држ. Савет за 1857 год.

нове потцењене, њихов значај сведен на најмању меру, и остављене да се и о њима каже као и о појединцима: такав им је кмет — срећа.

Са овако непојмљивом резигнацијом о кмету могли би се изразити и за установу општинских писара, чији значај у нас никада није процењен онако, како интереси друштва захтевају, боље рећи заповедају.

О општинским се писарима до сада у опште мало говорило, а држава је за њих једва мрднула прстом.

Кад одбијемо један покушај, што су га општински писари учинили сами за се, покретањем листа у Лесковцу; кад одбијемо последњи покушај исте врсте учињен ово дана, онда се може рећи, да се о општинским писарима, у толико водило рачуна, у колико су они били неопходно потребни, у колико се без њих управо није могло.

Нисмо намерни, да сада истражујемо узроке, зашто се о овоме реду људи овако мало водило рачуна до сада, нити у опште хоћемо да учинимо одговорним овога или онога чиниоца — државу, јавност и укупно наше друштво.

На против. констатујући овако само један факат о пропуштеној дужности према овој установи, ми ћемо прећи да говоримо о улози општинских писара у опште, као и о задатку њиховом у државном животу...

По својој положају, месту живљења, дужностима које врше, општински су писари први беоцуг у ланцу, којим су спојени интереси општина, као самоуправно административних јединица, са срезовима и окрузима, као вишим државним јединицама.

Они имају исти положај и у нашем правосуђу.

Са овако повољних положаја, они су у могућности, да силно утичу на све гране нашега државног уређења, управо на укупан наш културни и политички живот.

Они су у положају, да буду пионери за рационалније газдинство у нас; они су у положају да утичу на благонаравије нашега народа; они су у положају да га политички упућују овим или оним правцем; они су у положају да га васпитају у вршењу грађанских дужности према држави; они су у положају да га загревају и одушевљавају за сва племенита подuzeћа и патриотске аспирације нашега народа; они су, велимо, у згодном положају, да силно утичу на развој целокупнога нашега народног живота.

Од њих много пута зависи: да ли ће се живот нашега народа повести правилним или погрешним путем.

Да нам се не би пребацило, како смо преценили значај општинских писара, ми морамо одмах ближе да изнесемо и послове, који су им законима додељени, а да одмах обележимо ближе и улогу, коју они имају у држави.

Изнећемо и оно што они морају да раде по законима, који им одређује извесне дужности, а и оно што могу по по својој згодном положају.

Дакле:

Донесен је рецимо нов Устав земаљски.

Њега треба да оживи, њега треба да објасни народу општински писар.

Његова оцена о Уставу, коју он да било на збору, било на слави, било на свадби или даћи, пресудна је за сељацине оне општине, у којој је писар.

Они ће чути наравно, оцене и других људи, али ће више веровати својој ђати, који је ту с њима и дан и ноћ, и у добру и у злу, и на слави и на свадби и на даћи.

Донесени су закони о уређењу сточарства; о уништавању штетних биља и животиња; о унапређењу виноделиства и воћарства; о земљорадничким задругама; о риболову; о лову и т. слично.

Све те законе треба да задахне животом општински писар; да он истакне важност намере законодавца и користи које ће правилна примена тих закона донети. Нико други није у повољном положају да то учини као он, никоме се другоме неће веровати као њему.

Он је ту да покреће мисао о подизању и одржању добрих путева; о подизању школа и црква; угледних добара за поједине гране пољопривреде; о сузбијању пијанства и нереди, које је зло ухватило приличан корен код нас; он је ту да саветује кад треба сејати, копати, жети, брати; он је ту да истакне значај школе, да издигне важност цркве, да саветује игијенски живот и предохрану од злих болести; он је ту да спречи растурање задруга и сузбије инокоштину; он је ту, да спречи неразумне и бескорисне парнице, које сатиру наш народ; он је, једном речи: и поп и учитељ, и лекар и адвокат, и економ и све, све, што може да крене живот народа у напред.

(наставиће се)

Димитрије С. Калајић.

СУДСКЕ ИСТРАГЕ И ПОЛИЦИЈА

као нарочита наука

(НАСТАВАК)

* * *

Присуство пенцета и гвоздених клинаца на ђоновима олакшавају знатно истраживање творца нађеног отиска. Нарочито се ови последњи — гвоздени клинци — јасно опртавају у калупима отисака. Целокупна Бурдонова афера почива на траговима обуће са клинцима.

Марта 19. год. 1889. убијен је баштован Бурдон. Међу четворицом осумњичених налазио се и Алорто, чији отисци обуће одговараху потпуно отиску нађеном на лицу места, у коме су се јасно распознавали 12 клинаца. Признавајући своју кривицу, осумњичени је у исто доба изјавио да је, услед великог узбуђења, био приморан да застане један тренутак на

месту извршеног злочина док су његови другови грабили излазу. То је био тренутак у коме је произведен нађени отисак.

Понекад отисак показује више особности, које допуштају да се са позитивношћу одреди врста обуће од које је произишао. Ово онда, кад отисак у исто доба показује и изношеност ђонова и присуство пенцета и гвоздене клинце. У овим случајевима апсолутно је немогуће преварити се.

* * *

Док нам отисак само једне ноге показује облик и особности обуће, дотле нам више отисака од обе ноге могу показати начин хода и многе друге веома карактеристичне особности личности, које су их произвеле. Тако је утврђено, да нога приликом обичног хода оставља отиске са јасним контурама ђона и штикле, док су отисци у трчању карактеристични по томе, што је само предњи део стопале дубоко у земљи утиснут, а штикла се и

не познаје. Ово с тога, што се тежина тела приликом трчања поглавито ослања на предњу страну ноге, док пета готово и не додирује земљу. Противно овом, ако се трчи највећом брзином и дугачким корацима, штикле ће оставити дубоке отиске, док ће ђонови једва додиривати земљу.

Дужина корачаји, т. ј. простор који раставља отисак двеју пета, у обичном ходу и код одраслих људи варира око 70 см. Ако се нађу кораци са дужином преко 90 см., може се готово са позитивношћу закључити, да су резултат трчања.

На основу више отисака ногу може се, дакле, констатовати, да ли је лице, које их је произвело, ишло обичним ходом или је трчало или јурило.

Али се, помоћу ових отисака, могу добити и друга корисна обавештења, као што су н. пр. она о полу и доба старости.

Утврђено је, да су кораци људи много дужи од корака жена. Док дужина њихова код првих варира између 70—75 см.,

дотле код других износи око 50 см. Поред овога, отисци женских стопала мање су удаљени од линије хода, но што је то случај код људи.

Постоји, тако исто, знатна разлика између корачаји стараца и људи у доба између 25—45 год. Дужина првих знатно је мања од дужине других.

Сл. 3. представља серију отисака, које је оставио нормалан човек идући у правцу пред собом. Линија хода конституисана је помоћу праве линије, која пролази кроз све штиккле. Као што се на слици види, линија ова образује један угао са отисцима табана. Угао овај много је већи код људи но код жена.

Отисци дечјих ногу познају се по малим дименцијама, по равном облику њихове обуће и, најзад, по величини овог угла, који је код деце још мањи но код жена.

Понекад линија хода није права, већ више или мање изломљена. Овај начин хода одлика је дебелих људи, трудних жена, а каткад и стараца.

Линија хода пружа нам, поред овога, и још многа друга корисна обавештења. Тако:

Радници, који носе тешке терете, корачају раширеним ногама, и остављају отиске ногу скоро паралелне.

Мала деца уобичавају врло често да корачају са стопалама унутра изокренутим, док војници, који почињу носити сабљу, показују знатно удаљење леве ноге од линије хода, а врх обуће више им је унутра окренут.

(Сл. 3.)

Поједине болести, најзад, деформишу трагове нормалног хода. Отисци парали-

обуће. По овој методи треба прво одредити однос између дужине обуће и ногу, у овом случају однос између дужине нађеног отиска — који представља дужину обуће — и величине стопале, па тек по овоме приступити утврђивању односа између величине стопала и побројаних делова човечијег тела.

Начин на који се, помоћу обуће, добија величина ноге — стопале — изложен је детаљно у нашој књизи *Бертилонаж*, а како се, опет, на основу ове мере — величине стопале — добијају мере осталих делова тела, показује ниже изложена таблица:

Примера ради узмемо, да дужина нађеног отиска од тешке обуће износи 259 мм. Кад се, према методи Ђ. Бертилона, од ове цифре одбије 30 мм. — колико износи разлика између обуће и босе ноге — добићемо цифру од 229 мм. која приближно, са разликом од неколико мм., представља величину босе ноге. Ако сада ову цифру помножимо са горе означеним бројевима за множење, добићемо ове мере:

- а) за стас $229 \times 6,840 = 1 \text{ м. } 566$
- б) » раз. руку $229 \times 6,865 = 1 \text{ м. } 572$
- в) » полустас $229 \times 3,737 = 0 \text{ м. } 855$
- г) » лакат $229 \times 1,831 = 41,929$
- д) » сред. прст $229 \times 0,4635 = 10,571$
- ђ) » мали прст $229 \times 0,3458 = 7,918$

Мере стаса и полустаса веома су корисне за истраживање личности у бегству, док су мере лакта и прстију однеоцењене користи за истраживање класифицираних картона раније мерених личности.

Отисци босих ногу већи су од оригинала, и с тога су неупотребљиви.

После свега изложеног, сматрамо за дужно да читаоце упознамо са једном од најинтересантнијих страна савремене криминалне литературе.

Сир Артур Конан Дојл, за данас најпознатији писац криминалних романа, у

невидљиве...“ Доцније, пошто је ушао у одају, у којој се налазио леш, „Холмс извади из џепа један метар и једну велику, округлу лупу. Снабдевен овим двема стварима, провео је у соби више од 20 минута мерећи растојање између трагова, које сам једва могао видети, а затим и сам зид са написом. Све ово било је за мене загонетка. Пошто је још помоћу лупе пажљиво прегледао свако слово исписане речи (освета) и брижљиво скупио с паркета неку прашину, Холмс је, потпуно задовољан, метнуо у џеп лупу и метар“.

Када је доцније Холмс утврдио, да је злочинац већи од шест стопа, изненађен и задивљен овим, његов пријатељ пита га: „Како можете знати висину стаса кад ништа не знате о убици“.

„У десет случајева за девет се може — одговара Холмс — судити о стасу једног лица по дужини његових корака. Ја сам нашао отиске напољу, у благу, и унутра, у прашини. Поред овога, кад један човек пише на зиду, то је обично у нивоу његових очију.. У овом случају остојање од пода до исписане речи (освета) веће је од шест стопа, дакле...“

Холмс је још успео да одреди и доба старости злочинца. „Један старац — рекао је он — не може правити кораке од $4\frac{1}{2}$ стопе“. Оволико је износила ширина једне баре у башти, коју је злочинац прекорачио, што се лепо познавало по отисцима његових четвртастих штиккли.

Шта ли би рекао пријатељ Холмсов, да му је овај значао још и дужину злочинчевог лакта, претију и т. д.?

Захваљујући Бертилоу ми смо данас у стању, као што се види из изложене таблице, да на основу познате мере ноге одредимо мере стаса, размака руку, полустаса, лакта и т. д. као год што је могуће, одредити меру ноге на основу ових мера.

Величина ногу по групама од 10—10 мм.	Размак руку Број за множење	Величина полустаса Број за множење	Лакат Број за множење	Средњи прст Број за множење	Мали прст Број за множење
α —219	7,230	3,798	1,873	0,4761	0,3626
220—229	6,865	3,737	1,831	0,4635	0,3548
230—239	6,700	3,576	1,773	0,4465	0,3461
240—249	6,610	3,497	1,757	0,4437	0,3445
250—259	6,545	3,426	1,739	0,4377	0,3410
260—269	6,472	3,358	1,729	0,4373	0,3403
270—279	6,419	3,294	1,719	0,4341	0,3378
280—289	6,325	3,213	1,689	0,4301	0,3354
290— ω	6,250	3,189	1,683	0,4319	0,3275

(наставиће се)

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Један случај из области спорних питања о својини и државини расправљен према прописима §§ 200, 201, и 202. грађ. закона.

Љубица уд. поч. М. М., из Телија, писменом својим од 8. јуна 1906. г. № 6150, представила је власти среза колубарског, да је Живан М. њену земљу зв. „у Потоку“ бесправно заузео и ужива. За доказ да је то њена земља, поднела је извршну

тичара лице на отиске човека који посрће и у правцу су „цик-цака“, а хистеричари повлаче ногу као да табаном чисте земљу. Личности узете у доњим деловима тела корачају врло кратким корацима и готово не одвајају ноге од земље, док је код личности, које рамљу, корак болесне ноге краћи од корака друге, здраве ноге.

Лако је појмити, да ова обавештења могу врло корисно послужити и за утврђивање идентитета.

И најзад:

Помоћу дужине отисака обувених ногу, може се доста приближно добити висина стаса, а према потреби и дужине лакта, средњег и малог прста. Ово се постижава помоћу методе Ђорђа Бертилона за утврђивање идентичности помоћу одећа и

првим странама свога романа: *Загонетан злочин* (Un crime étrange) додељује Шерлоку Холмсу — јединственом полицајцу и ненадмашном логичару — једну од најинтересантнијих улога. На место извршеног злочина позват је и Холмс. Леш се налазио у одаји једне усамљене кућице, окружене баштом. На једном зиду ове одаје било је написано: „Освета“. „У влажној земљи налазило се много отисака ногу — прича пријатељ Холмсов — али ја не могах увидети шта је мој пријатељ могао у њима наћи, јер беху потпуно измешани са отисцима органа сигурности. Холмс ми је, међутим, и овога пута дао доказа о својој изванредној моћи опажања, и сада сам потпуно уверен да он види и такве ствари, које су за друге

пресуду избраног суда, па је молила среску власт, да Живана искључи из државине поменуте земље, и уступи је њој.

Тужени Живан изјавио је на свом са слушању да не пристаје спорну земљу да уступи Љубици с тога, што је он ово спорно имање купио од њеног сина Вићентија Марковића још марта 1905. г. и на име куповине издао је продавцу Вићентију 210 дин. као капару, и за рачун ове суме он је интабулисао ово имање. За доказ поднео је решење првостепен. београдског суда од 23. маја 1905. г. № 14770 ПМ 499., — па је тражио да се тужитељица Љубица одбије од тражења, да јој се ово спорно имање уступи, јер је то спорно земљиште и пшеницом за ову годину засејао.

Поводом овога, власт среза колубарског нашла је, да је тужитељица Љубица поднетом пресудом избраног суда, која је и извршном постала по § 188. грађ. суд. пост. доказала, да јој је на деоби изм. љуње и њеног сина Вићентија ово спорно имање на део дошло, које јој служи за њено удовичко издржање; а из поднетог решења првостеп. београдског суда од 23. маја 1905. г. Бр. 14770, не види се да ли је каква продаја и куповина закључена између Вићентија и туженог Живана, нити има каквих доказа о преносу тапје, те је према томе јача у праву државине Љубица од Живана.

С тога је, на основу § 375. а. крив. зак., решењем од 19. јула 1906. год. № 6764., среска власт одлучила: да се Живан од спорне њиве одбије и исту у својину уступи тужињи Љубици као њену својину, а Живану пак оставила право, да ако хоће и успеу се нада, путем парнице код надлежног суда тражи повраћај новаца датог за ову њиву од продавца Вићентија.

Кад је већ Живан ову њиву засејао по праву неумесне куповине, онда да да Љубици пола летине са исте ако она на то пристаје; а ако не пристаје, онда, по § 315. грађ. зак., остаје њој цела летина, а она да му по оцени вештака плати рад и семе.

Ово је решење одобрило начелство окр. београдског, а решење овога Министар унутр. дела ожалбеним решењем.

По жалби Живана М. из Телија, Државни Савет нашао је да решење Министарово не одговара закону из ових разлога:

Кад стоји утврђен факт, као што се из акта овог предмета види, да је жалитељ имао у својој државини спорно земљиште у „Потоку“, на основу куповине од Вићентија сина појављене сопственице Љубице, о чему је поднео за доказ квиту издату 29. марта 1905. год., према којој је продавац Вићентије примио на име капаре за ову продату земљу 210 дин., и решење београдског окр. суда од 23. маја 1905. год. № 14770, којим је одобрена интабулација на купљено земљиште за наведену суму капаре, онда је полицијска власт погрешно, с позивом на § 375. а. крив. закона, одузела жалитељу државину спорног земљишта и исто уступила на уживање појављеној сопственици Љубици, мајци продавца Вићентија. Овде, према

наведеном стању ствари, није било места примени наведеном пропису законском. Спорно питање о савесној или несавесној државини земљишта од стране жалитеља, на које полаже право својине појављена сопственица Љубица, позивајући се за доказ о својини на пресуду избраног суда од 10. августа 1905. год., имало је се расправити према прописима §§ 200, 201 и 202. грађ. зак.

Па како је жалитељ поднесеним доказима, којима је правдао своју државину, доказао: да је држалац спорног земљишта, на основу куповине, која је извршена пре поднете пресуде избраног суда, онда је полицијска власт требала, према наведеном пропису § 201, да упути суду на парницу појављену сопственицу, те да путем ове своје право доказује, како на спорно земљиште тако и на усев који је у то време на томе земљишту био засејан. У расправу питања о својини усева полицијска власт није била надлежна да улази, јер, од расправе питања о савесној или несавесној државини спорног земљишта, зависи и расправа питања о својини усева, а за расправу тога питања надлежна је судска власт а не полицијска.

Како полицијска власт није у смислу напред наведеног поступила, то је погрешно, ожалбеним решењем Министаровим, одобрена њена радња.

С тога је Државни Савет одлуком својом од 22. маја 1907. г. Бр. 3606. поништио решење Министарово.

У оцену питања о постојању или непостојању заједног односа између оца и сина није надлежна полиц. власт да улази приликом извршења судских забрана за дуг синовљев.

Решењем шабачког првостепен. суда од 4. августа 1904. год. № 19209., по тражењу Петра М., трг. из Шапца, одобрена је забрана на покретност — живи мал — Илије Ђ. из Штитара, који има у задрузи са оцем и браћом, за обезбеду дуга у 60 ₰ пец.

Власт среза мачванског извршујући решење првостепеног суда, узела је у попис стоку дужника Илије.

По извршеном попису, Сава Ђ. из Штитара, отац дужника Илије, на протоколу код среске власти изјавио је: да је пописата стока његова својина, јер сви његови синови па и Илија, немају ничега њиховог у његовој кући све до његове смрти; па с обзиром на то и што је стока приликом пописа нађена у његовом притежању, — молио је да се попис са његове стоке скине.

Повериоц Петар изјавио је да право својине појављеном господару — Сави — не признаје.

На основу изложеног и § 466. грађан. пост., власт среза мачванског решењем својом од 1. октобра 1904. год. № 17298, упутила је повериоца Петра да путем парнице докаже право својине пописате стоке његовог дужника Илије, из разлога тог, што је пописата стока приликом пописа нађена на имању и у притежању самог Саве, а међу тим поверилац Петар ничим није доказао својину дужника Илије.

Ово је решење по жалби повериоца Петра, одобрило начелство окр. подринског решењем својим од 21. децембра 1904. год. № 20929.

Ну по жалби повериоца Петра, Министар унутр. дела, примедбама својим од 14.-II-905. ПМ 3641, поништио је решење начелства из разлога тог, што је извршна власт на основу § 466. грађ. суд. пост. била дужна да упути на парницу ново појављеног господара Саву, да путем спора доказује своје право, јер је извршеним пописом констатована државина Илина, нарочито пак и с тога што је при попису узета само једна трећина целокупне имовине колико би дошло на део Илијин, и што Сава не доказује ничим да пописана стока није приплод ни приновак целокупној имовини после навршене 15 године дужника Илије, те да се он и његови повериоци не би могли користити § 517. грађ. зак., а не упућивати повериоца на парницу.

Усвајајући ове примедбе као обавезне, власт среза мачванског решењем својим од 12. априла 1905. Бр. 3372 упутила је појављеног господара Саву Ђ., да путем парнице код надлежног суда докаже право својине пописне стоке.

По жалби његовој — Савиној — то је решење одобрило начелство окр. подринског, а решење овога Министар унутр. дела ожалбеним решењем.

Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министарово не одговара закону јер кад су пописате ствари, као што се види из списка пописа од 8. августа 1904. год., нађене у државини оца дужниковог, за које је изјавио да су искључиво његова својина, а да дужник Илија живи код њега у кући као син, онда је полицијска власт, према § 466. грађ. суд. пост., требала упутити на парницу повериоца, те да путем ове код надлежног суда противно доказује.

У расправу питања о постојању заједног односа између оца и сина, полицијска власт није била надлежна да улази, јер су за расправу ових питања надлежни судови по чл. 146. Устава.

С тога је Државни Савет одлуком својом од 22. маја 1907. год. Бр. 3605. поништио решење Министарово. М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине сумраковачке актом својим Бр. 565, пита:

„По члану 71. закона о непосредном порезу, сваки становник Србије од 21. године старости, плаћа лични порез.

Од овога пореза (6 динира с главе на главу), ослобођавају се по чл. 74. под б они, који пређу 60 година живота.

И ако ни у једном од поменутих чланова закона о непосредном порезу, није остављен рок, у коме треба подносити молбе за ослобођење од овога личног по-

реза, ипак пореска одељења не ослобођавају оне, који не поднесу молбу пре 1. децембра, ма да крштеницом доказују, да су прешли 60 година.

Тако в. пр. оне, који су навршили у новембру 1906. године 60 година старости, али до 1. децембра нису поднели молбу за ослобођење, одељење не ослобођава ни за целу 1907. годину, наслађајући такав рад на распис г. Министра финансија.

Моли се уредништво за обавештење, да ли је овакав поступак одељења правилан или не?

— На ово питање одговарамо:

Истина, ни у чл. 71. ни у чл. 74. нису остављени рокови за подношај молби, за ослобођење од личног пореза, али су они предвиђени чл. 75. закона.

По овоме наређењу, сваки онај, који је навршио 60 година до 30. септембра извесне године, мора поднети молбу за ослобођење уз подношај своје пријаве до краја месеца септембра.

Они, пак, који наврше 60 година после 30. септембра, могу поднети молбу до краја 31. децембра, докле се претпоставља да траје разрез пореза.

Ако у томе року не поднесу молбу, губе право на ослобођење за наступајућу годину.

Н. пр. они, који су до 31. децембра 1905. године, напунили 60 година старости, али нису поднели молбу до краја децембра 1905. год. неће бити ослобођени за 1906. него тек за 1907. год.

Овако је протумачен други став чл. 75. упуства г. Министра финансија од 31. јануара 1906. год. Пр.Бр. 3155 одељком 12.

II.

Суд општине кудретске актом својим Бр. 527, пита:

„Моли се уредништво да изволи извести овај суд, да ли има право, да на своје општинском кантару премери све привредне продукте као кукуруз, пшеницу, јечам, и остало што грађани ове општине продају на пијацама суседних варошких општина, и да за тај премемер наплаћује таксу или то право имају само варошке општине.

Ово питање чини суд с тога, што редовно свакога месеца подноси извештај економном одељењу о извршеној мерини на општинском кантару, а међутим, сви продукти, који се носе на пијаце, мере се на кантару дотичне вароши или варошице, где се продају.

Према овоме, ако суд нема права мерења, онда би подношење месечних извештаја било излишно.“

— На ово питање одговарамо:

По члану 2. закона о општинској мерини (кантарини), мерина се наплаћује у корист касе оне општине, у којој се роба продаје.

Према томе, на општинском кантару једне општине мери се само она роба, која је у тој општини продата а, не она, која се из једне општине носи у другу ради продаје.

По томе, та општина може наплаћивати мерину само на оне артикле, који

се продаду у тој општини, а никако и на оне, који се носе ради продаје у другу општину, јер ће се они тамо мерити и тамо на њих такса наплатити.

За робу, продату и премемерену у једној општини, кад се препродаје или шаље у другу општину, важе наређења чл. 11. правила за извршење закона о општин. мерини (Подицијски Зборник, стр. 781).

Ако се у тој општини не продаје никаква роба, онда је одиста подношење извештаја излишно, о чему треба обавестити дотичну власт нарочитим извештајем.

III.

Суд општине сталашке актом својим од 28. фебруара ове године Бр. 440, пита:

„У овој општини извршено је у току 1905. и 1906. године 13 простих крађа, у вредности 304 динара.

Са свима оштећеним лицима пуномоћник ове општине, на навалу полицијске власти, измирио се без парнице, а без знања и одобрења ово општинског суда и без положене заклетве од стране оштећених о учињеној крађи у смислу чл. 14. закона о накнади штете.

Поводом овога суд моли уредништво за обавештење:

1, да ли је обвезна ова општина да исплати оштећенима накнаду у 304 динара по поравнењу, извршеном са пуномоћником општинским, кад ово није одобрено од стране суда, па ако мора, да ли оштећени морају полагасти заклетву;

2, да ли овај суд треба да изврши разрез на своје грађане по пореским главама равномерно, или по стони непосредног пореза као и остали прирези.

Ако може по пореским главама, онда може ли суд са одбором ослободити од овога плаћања оне сиротне пореске главе, којима се продаје за наплату пореза непокретно имање; и

3, Исто тако, да ли ће се у пореске главе рачунати старци, који су ослобођени плаћања пореза на личност због старости, али се имање и даље води на њихово име и задужују другим пореским облицима?“

— На ово питање одговарамо:

1. По члану 4. закона о накнади штете учињене злонамерном паљевином и намерним противзаконим поништајем ствари, општину представља и заступа њен пуномоћник, изабрач у смислу закона о општинама (сада чл. 86 т. 6).

Према томе, ако је пуномоћник те општине имао пуномоћство, и у улози пуномоћника признао оштећена тражења, онда је то за општину обавезно, без обзира на то, што они нису положили заклетву, и што поравнење није одобрио општ. суд, јер ако је пуномоћник прекорачио границе овлашћења, он је одговоран општини, а обвезе које он учини за њен рачун према већини трајне су и пуноважне, и

2. На питање под 2. и 3. не даје се никакав одговор, јер је то опширно објашњено у бр. 5 „Полицијскога Гласника“ од ове године, па то треба прочитати.

IV.

Суду општине змињачке, у одговор на акт од 1. марта ове године Бр. 545, јавља се, да општински часници не подлеже плаћању таксе на молбе којима траже одсуство од дужности.

Молбе увек морају бити писмене, да би се видело је ли одсуство одобрено, и како је употребљено.

V.

Суду општине остружничке одговара се, да општински судови не наплаћују таксу у маркама од 0.50 динара од оних, који траже или да се потврде облигације или какве друге исправе код општинских власти.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Лице, чију фотографију износимо, ухваћено је пре неколико дана у тумарању и крађи по срезу подунавском. Вели да се зове Милан Николић, да је по народности циганин, и да је до сада два пута осуђиван због крађе стоке: први пут пожаревачким првостепеним судом на пет година робије, са које је осуде пуштен 1903. год., а други пут горњомидановачким првостепеним судом на годину дана затвора, коју је осуду издржао у пожаревачком казненом заводу 1905. год.

Изјављујући ово, Милан упорно одриче да покаже место рођења, фамилију и да именује личности које га познају.

Од приватних лица, међутим, сазнало се да овом циганину није име Милан, већ Лазар

и да је под последњим именом више пута судски осуђиван.

Према овом стању ствари може се с разлогом претпоставити, да је ово лице веома сумњиво, и да је, по свој прилици, учинило негде какво казниво дело, па се сада упиње да прикривањем идентитета избегне одговорност.

Да би се извидело стоји ли ово у истини, као и да би се утврдио идентитет овог лица, начелник среза подунавског актом својим од 23. прошлог месеца послао је уредништву фотографију осумњиченог с молбом, да се ова објави у листу, и да се овом приликом позову сви који би о овом лицу што знали, да о томе одмах известе среску власт у Смедереву с позивом на акт Бр. 8542. Уредништво од своје стране скреће пажњу властима на велики број цигана — скитача, који се траже због крађе стоке, а начелнику среза левачког препоручује да извиди: да не буде ово Лазар Ђорђевић, циганин — скитач, који је побегао из среског притвора 1905. год.?

Ухваћени циганин стар је око 50 год., омален, пун, црн, бркова црних и густих, браде проседе и обријане, обрва великих и црних, очију крупних, носа цљоснатог; домали прет на десној руци повијен му је унутра, а на челу, с десне стране, има ожиљак од убоја.

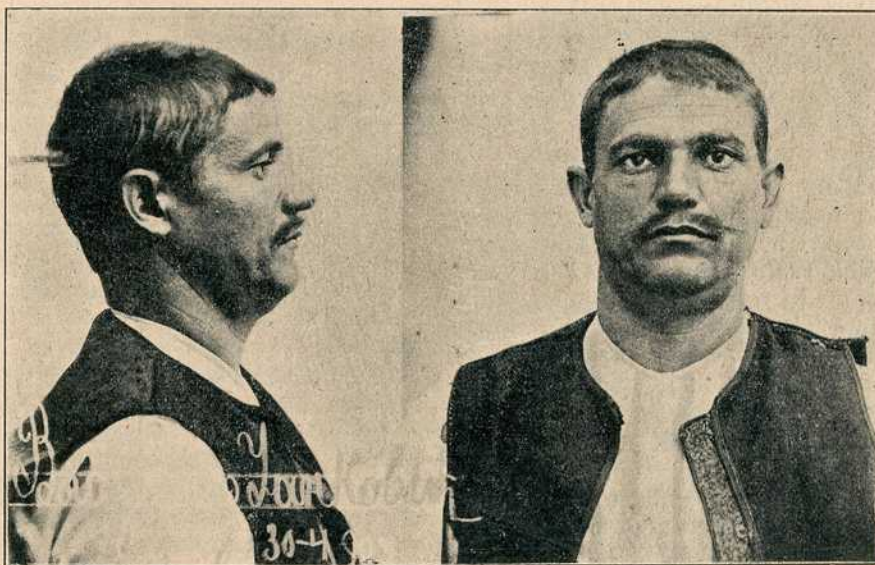
ПОТЕРЕ

Радоје Караџић,*) бив. робијаш, родом из Доњег Дубца, среза драгачевског, 23. пр. м-ца убио је из пушке свог брата од стрица Алексу, а тешко ранио другог брата од стрица Миловава, затим је убио коцем Луцију жену Бера-сима Сретовића, из Гор. Дубца, и запалио кућу Светозара Велисављевића, из Доњег Дубца, па се по извршењу ових дела одметнуо испод власти и до сада није ухваћен. У 1904. години Радоје је био осуђен на 3 године робије због опасне крађе пресудом чачанског првостепеног суда и са ове осуде пуштен је на условни отпуст 27. августа прошле године, а осуда му је истекла 14. априла ове год. Стар је 28 година, добро развијен, косе и бркова смеђих, очију угасито-

лицijske и општинске власти најживље потраже и пронађеног спроведу начелнику среза драгачевског с позивом на депешу Бр. 7606.

Владимир Јанковић, осуђеник пожаревачког казненог завода побегао је ноћу између 28. и 29. прош. м-ца са рада у Љубичеву. Одбегли Владимир родом је из Живковаца среза

којих је један са ликом краља Милана и до 50 дин. у сребру. Наређује се свима полицијским и општинским властима, да живо настану да се ови крађивци пронађу и спроведу начелству округа крагујевачког с позивом на депешу Бр. 9502. Продавцима поштанских и таксених марака скреће се такође пажња на ову покрађу.

качерског, стар је 29. год. висок 1 м. 66, добро развијен, очију жућкасто-зелених, косе и бркова смеђих; на левом ручју, са спољне стране, има белегу од посекотине у облику праве линије, величине 2 см., правца косог. Позивају се све полицијске и општинске власти, да Владимира најживље потраже и пронађеног спроведу Управи пожаревачког казненог завода с позивом на депешу Бр. 1471.

Непознати крађивци ноћу између 28.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У атару општине темачке 17. пр. м-ца нађен је један мангуп коњ, матор 7—8 година, доратаст, по леђима има белеге од убоја седла. Нека све полицијске и општинске власти потраже сајбију овог мангуп коња, и у случају проналаска о томе известе начелника среза нишавског с позивом на акт Бр. 6739.

Леополду Ривицу, уметнику из Милана (Италија) у возу између Враће — Ниша украдене су две железничке карте III класе Солун — Софија, једна сребрна табакера у вредности 50 динара, и један портмоне са монограмом L. R. у вредности 120 динара. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да потраже крађивце и крадене ствари, и у случају проналаска о томе известе начелство округа нишког с позивом на депешу Бр. 11241.

ТРАЖЕ СЕ

Косту Николића, из Рђавице, који је још у 1904. години извршио силовање и побегао, тражи начелник среза масуричког актом Бр. 2988. Коста је стар 20 година, средњег раста, у лицу плав, косе црне, очију црних, носав; од одела имао је на себи гуњче и чакшире од прног сукна, на ногама опанке, а на глави шајкачу. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да га потраже, и пронађеног спроведу поменутом начелнику.

Михаила, сина Милоша С. Ранковића, земљоделца из Полатне, који је још 11. пр. м-ца отумарао од куће, и до сада није пронађен, тражи начелник среза моравског окр. пожаревачког актом Бр. 8438. Михаило је стар 17—18 година, омален, сувољав, прномањав; од одела имао је на себи чакшире и антерију од сукна, прслук од шајка, на глави штофани шешир а на ногама опанке. Нека га све власти потраже и пронађеног упуте поменутом начелнику.*

жутих, од особених знакова има једну мрку флеку у величини 2.5|1.5 см. на левој слабини за 3.5 см. у лево од кичме. Нека га све по-

*) Према накнадном извештају, Караџић је до сада убио још три лица и ранио једног жандарма. Начелство окр. чачанског објавом својом од 27. маја тек. год. Бр. 5093 позива га да се у року од 20 дана преда најближој полицијској или судској власти, и прети, да ће га огласити за хајдука, ако у остављеном року ово не учини.

и 29. овог м-ца увукли су се кроз отворен прозор у дућанску собу Крете Станојловића, бакалина из Крагујевца, па пошто су овог и његовог момка неким накротичним средством опили, извукли су из Кретиног цера новчаник и кључеве од чекмецета, па из једног чекмецета украли нешто новца у никлу, а из другог до 140 динара у таксеним маркама, до 10 динара у поштанским маркама, два полунаполеондора, од